

**Sinteza deciziilor pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în luna decembrie
2018**

Domeniul	Decizii CJUE
Apropierea legislațiilor	<p><u>Cauza C-629/17, J. Portugal Ramos Vinhos</u> - Articolul 3 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2008/95/CE de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci trebuie interpretat în sensul că se refuză înregistrarea unei mărci constituite dintr-un semn verbal precum cel în discuție în litigiul principal, care desemnează produse vinicole și care include o denumire geografică, din moment ce acest semn conține în special un termen care, pe de o parte, este în mod curent utilizat pentru a desemna instalațiile sau locurile în care sunt fabricate asemenea produse și, pe de altă parte, este de asemenea unul dintre elementele verbale care compun denumirea socială a persoanei juridice care urmărește să obțină înregistrarea respectivei mărci.</p> <p><u>Cauza C-572/17, Syed</u> - Articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională trebuie interpretat în sensul că depozitarea de către un comerciant a unor mărfuri pe care este aplicat un motiv protejat printr-un drept de autor pe teritoriul statului membru de depozitare poate constitui o atingere adusă dreptului exclusiv de distribuire, astfel cum este definit de această dispoziție, atunci când acest comerciant oferă spre vânzare într-un magazin, fără autorizarea titularului dreptului de autor menționat, mărfuri identice cu cele pe care le depozitează, cu condiția ca mărfurile depozitate să fie efectiv destinate vânzării pe teritoriul statului membru în care acest motiv este protejat. Distanța dintre locul de depozitare și locul de vânzare nu poate fi, în sine, un element decisiv pentru a stabili dacă mărfurile depozitate sunt destinate vânzării pe teritoriul acestui stat membru.</p> <p><u>Cauza C-298/17, France Télévisions</u> - Articolul 31 alineatul (1) din Directiva 2002/22/CE privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/136/CE, trebuie interpretat în sensul că o întreprindere care propune vizionarea de programe de televiziune în flux continuu și în direct pe internet nu trebuie considerată, numai din acest motiv, o întreprindere care administrează o rețea de comunicații electronice utilizată pentru difuzarea pentru public a canalelor de televiziune și a posturilor de radio. Dispozițiile Directivei 2002/22 trebuie interpretate în sensul că nu se opun ca un stat membru să impună, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, o obligație de difuzare (<i>must carry</i>) întreprinderilor care, fără să furnizeze rețele de comunicații electronice,</p>

	<p>propun vizionarea de programe de televiziune în flux continuu și în direct pe internet.</p> <p><u>Cauza C-219/17, Berlusconi și Fininvest</u> - Articolul 263 TFUE se opune ca instanțele naționale să exercite un control de legalitate asupra actelor de inițiere, pregătitoare sau de propunere fără caracter obligatoriu adoptate de autoritățile naționale competente în cadrul procedurii prevăzute la articolele 22 și 23 din Directiva 2013/36/UE cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, la articolul 4 alineatul (1) litera (c) și la articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, precum și la articolele 85-87 din Regulamentul (UE) nr. 468/2014 al Băncii Centrale Europene de instituire a cadrului de cooperare la nivelul Mecanismului unic de supraveghere între Banca Centrală Europeană și autoritățile naționale competente și cu autoritățile naționale desemnate (Regulamentul-cadru privind MUS). În această privință, este indiferentă împrejurarea că o instanță națională a fost sesizată pe calea unei acțiuni specifice în declararea nulității pentru o pretinsă încălcare a autorității de lucru judecat a unei hotărâri judecătorești naționale.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-216/17, Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato</u> - Articolul 1 alineatul (5) și articolul 32 alineatul (2) al patrulea paragraf din Directiva 2004/18/CE privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări, de bunuri și de servicii trebuie interpretate în sensul că o autoritate contractantă poate acționa pentru sine și pentru alte autorități contractante desemnate în mod clar care nu sunt direct părți la un acord-cadru, cu condiția ca cerințele de publicitate și de securitate juridică și, prin urmare, de transparență să fie respectate și este exclus ca autoritățile contractante nesemnate ale acestui acord-cadru să nu determine volumul prestațiilor care vor putea fi solicitate la momentul încheierii de către ele a unor contracte în executarea acestuia sau să îl determine prin referire la necesitățile lor obișnuite, în caz contrar încălcându-se principiile transparenței și egalității de tratament al operatorilor economici interesați de încheierea acordului-cadru menționat.</p>
<p>Ajutor de stat</p>	<p><u>Cauza C-492/17, Rittinger și alții</u> - Articolul 1 litera (c) din Regulamentul nr. 659/1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului [108 TFUE] trebuie interpretat în sensul că o modificare a regimului de finanțare a serviciilor publice de radiodifuziune ale unui stat membru care, precum cea în discuție în litigiul principal, constă în înlocuirea unei redevențe audiovizuale datorate pentru deținerea unui</p>

	<p>aparatură de recepție audiovizuală cu o contribuție audiovizuală datorată în special ca urmare a ocupării unei locuințe sau a unei unități profesionale nu constituie o modificare a unui ajutor existent, în sensul acestei dispoziții, care trebuie notificată Comisiei Europene în temeiul articolului 108 alineatul (3) TFUE. Articolele 107 și 108 TFUE nu se opun unei reglementări naționale care conferă organismului public de radiodifuziune competențe derogatorii de la dreptul comun și care îi permit să întreprindă el însuși executarea silită a creanțelor neachitate cu titlu de contribuție audiovizuală.</p> <p>Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-374/17, A-Brauerei</u> - Articolul 107 alineatul (1) TFUE trebuie să fie interpretat în sensul că nu îndeplinește condiția privind selectivitatea avantajului în cauză, prevăzută de această dispoziție, un avantaj fiscal care constă în scutirea de impozitul pe achizițiile imobiliare a transferului proprietății unui imobil intervenit ca urmare a unei operațiuni de reorganizare care implică în mod exclusiv societăți din același grup legate printr-un raport de participare de cel puțin 95 % în cursul unei perioade minime și neîntrerupte de cinci ani anteriori respectivei operațiuni și de cinci ani ulterioari acesteia.</p>
<p>Spațiul de libertate, securitate și justiție</p>	<p><u>Cauzele conexe C-412/17 și C-474/17, Touring Tours und Travel</u> - Articolul 67 alineatul (2) TFUE, precum și articolul 21 din Regulamentul (CE) nr. 562/2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) nr. 610/2013, se opun unei legislații a unui stat membru, care obligă orice întreprindere de transport cu autocarul care asigură un serviciu regulat transfrontalier în interiorul spațiului Schengen având ca destinație teritoriul acestui stat membru să controleze pașaportul și permisul de ședere ale pasagerilor înainte de trecerea unei frontiere interne, în scopul de a preveni transportul unor resortisanți ai unor țări terțe care nu sunt în posesia documentelor de călătorie către teritoriul național, și care permite, în scopul asigurării respectării acestei obligații de control, ca autoritățile de poliție să adopte o decizie de interdicție a unor astfel de transporturi, însoțită de o amenințare cu penalități cu titlu cominatoriu împotriva unor întreprinderi de transport cu privire la care s-a constatat că au transportat pe acest teritoriu resortisanți ai unor țări terțe care nu sunt în posesia documentelor de călătorie menționate.</p> <p>Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-551/18 PPU, IK</u> - Articolul 8 alineatul (1) litera (f) din Decizia-cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între state membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI, trebuie interpretat în sensul că omiterea, în mandatul european de arestare în temeiul căruia a avut loc predarea persoanei în cauză, a pedepsei complementare a punerii la</p>

	<p>dispoziție la care aceasta a fost condamnată pentru aceeași infracțiune și prin aceeași hotărâre judecătorească precum cea referitoare la pedeapsa privativă de libertate principală nu se opune, în împrejurările în discuție în litigiul principal, ca executarea acestei pedepse complementare, după expirarea pedepsei principale și după o decizie formală dată în acest sens de instanța națională competentă în materia aplicării pedepselor, să conducă la privarea de libertate.</p> <p><u>Cauza C-514/17, Sut</u> - Articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009, trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care, precum în cauza principală, persoana care face obiectul unui mandat european de arestare emis în vederea executării unei pedepse privative de libertate este rezident în statul membru de executare și prezintă cu acesta legături familiale, sociale și profesionale, autoritatea judiciară de executare poate, pentru considerații legate de reinserția socială a respectivei persoane, să refuze executarea acestui mandat, deși infracțiunea pe care se întemeiază mandatul menționat se sancționează, în conformitate cu dreptul statului membru de executare, numai cu pedeapsa amenzii, din moment ce, în conformitate cu același drept național, această împrejurare nu se opune ca pedeapsa privativă de libertate aplicată persoanei căutate să fie efectiv executată în acest stat membru, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.</p>
<p>Fiscalitate</p>	<p><u>Cauza C-51/18, Comisia Europeană/Austria</u>- Prevăzând faptul că remunerația datorată în temeiul dreptului de suită autorului unei opere de artă originale este supusă taxei pe valoarea adăugată, Republica Austria nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 2 alineatul (1) din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată.</p> <p><u>Cauza C-552/17, Alpenchalets Resorts</u> - Articolele 306-310 din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretate în sensul că simpla punere la dispoziție de către o agenție de turism a unei reședințe de vacanță închiriate de la alte persoane impozabile sau o astfel de punere la dispoziție a unei reședințe de vacanță însoțită de prestații suplimentare, independent de importanța acestor prestații suplimentare, constituie, fiecare, un serviciu unic care intră sub incidența regimului special pentru agențiile de turism. Articolul 98 alineatul (2) din Directiva 2006/112 trebuie interpretat în sensul că prestarea de servicii ale agențiilor de turism care constau în cazarea pentru vacanță, care intră sub incidența articolului 307 din această directivă, nu poate fi supusă unei cote reduse sau uneia dintre cotele reduse care figurează la această primă dispoziție.</p>

Cauza C-17/18, Mailat - Noțiunea „transfer al tuturor activelor sau al unei părți a acestora”, în sensul articolului 19 din Directiva 2006/112/ privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, trebuie interpretată în sensul că nu acoperă operațiunea prin care un bun imobil care servea unei exploatare comerciale este închiriat, împreună cu mijloacele fixe și cu obiectele de inventar necesare acestei exploatare, chiar dacă locatarul continuă activitatea locatorului sub aceeași denumire. Articolul 135 alineatul (1) litera (l) din Directiva 2006/112 trebuie interpretat în sensul că un contract de închiriere având ca obiect un bun imobil care servea unei exploatare comerciale, precum și toate mijloacele fixe și obiectele de inventar necesare acestei exploatare constituie o prestație unică în care închirierea bunului imobil este prestația principală.

Cauza C-672/17, Tratave - Principiul neutralității, precum și articolele 90 și 273 din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată nu se opun unei reglementări naționale care prevede că reducerea bazei de impozitare a taxei pe valoarea adăugată (TVA), în caz de neplată, nu poate fi efectuată de persoana impozabilă atât timp cât aceasta nu a comunicat în prealabil intenția sa de a anula o parte sau totalitatea TVA-ului persoanei care a cumpărat bunul sau serviciul, dacă aceasta este persoană impozabilă, în scopul rectificării deducerii cuantumului de TVA pe care cea din urmă a putut-o efectua.

Cauza C-667/17, Cadeddu - Articolul 80 din Regulamentul (CE) nr. 1083/2006 de stabilire a anumitor dispoziții generale privind Fondul European de Dezvoltare Regională, Fondul Social European și Fondul de coeziune și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1260/1999 coroborat cu articolul 2 punctul 4 din acest regulament nu se opune unei reglementări fiscale naționale care supune impozitului pe venitul persoanelor fizice sumele care le sunt acordate ca burse de studii de organismul public responsabil de punerea în aplicare a proiectului selecționat de autoritatea de gestionare a programului operațional în cauză, în sensul articolului 2 punctul 3 din regulamentul menționat, și finanțat prin intermediul fondurilor structurale europene.

Cauza C-414/17, AREX CZ - Articolul 2 alineatul (1) litera (b) punctul (iii) din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată se aplică achizițiilor intracomunitare de produse supuse accizelor, pentru care accizele sunt exigibile pe teritoriul statului membru de destinație, efectuate de o persoană impozabilă ale cărei alte achiziții nu sunt supuse taxei pe valoarea adăugată în temeiul articolului 3 alineatul (1) din această directivă. Atunci când există un lanț de operațiuni succesive care au ocazionat doar un singur transport intracomunitar de produse supuse accizelor în regim suspensiv de accize, achiziția efectuată de operatorul obligat la plata acestor accize în statul membru de destinație nu poate fi calificată drept achiziție

intracomunitară supusă taxei pe valoarea adăugată în temeiul acestei dispoziții atunci când respectivul transport nu poate fi atribuit acestei achiziții. Atunci când există un lanț de achiziții succesive care privesc aceleași produse supuse accizelor și care a ocazionat doar un singur transport intracomunitar al acestor produse în regim suspensiv de accize, împrejurarea că aceste produse sunt transportate în regimul menționat nu constituie o împrejurare determinantă pentru a stabili cărei achiziții trebuie să îi fie atribuit transportul în vederea supunerii sale la plata taxei pe valoarea adăugată în temeiul acestei dispoziții.

Cauza C-422/17, Skarpa Travel - Articolele 65 și 306-310 din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2010/45/UE, trebuie interpretate în sensul că, în cazul în care o agenție de turism căreia i se aplică regimul special prevăzut la aceste articole 306-310 încasează un avans din plata pentru serviciile turistice pe care aceasta le va presta clientului, taxa pe valoarea adăugată (TVA) este exigibilă, în conformitate cu articolul 65 menționat, din momentul încasării acestui avans, cu condiția ca în acel moment serviciile turistice care vor fi prestate să fie determinate cu precizie. Articolul 308 din Directiva 2006/112, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2010/45, trebuie interpretat în sensul că marja agenției de turism – și, în consecință, baza sa de impozitare – este constituită prin diferența dintre valoarea totală, fără taxa pe valoarea adăugată (TVA), ce este achitată de client și costul efectiv suportat în amonte de agenția de turism pentru livrarea de bunuri sau prestarea de servicii asigurate de alte persoane impozabile, în cazul în care operațiunile respective sunt direct în beneficiul clientului. Atunci când valoarea plății în avans corespunde prețului total al serviciului turistic sau unei părți semnificative a acestuia, iar agenția nu a suportat încă niciun cost efectiv sau a suportat doar o parte limitată a costului total individual al acestui serviciu ori atunci când costul efectiv individual al călătoriei, suportat de agenție, nu poate fi stabilit în momentul plății avansului, marja de profit poate fi stabilită pe baza unei estimări a costului efectiv pe care agenția va trebui să îl suporte în final. În vederea unei asemenea estimări, agenția trebuie să ia în considerare, dacă este cazul, costurile pe care le-a suportat deja în mod efectiv în momentul încasării avansului. În vederea calculării marjei, din prețului total al călătoriei se scade costul efectiv total estimat, iar baza de impozitare pentru TVA-ul care trebuie plătit cu ocazia încasării avansului este obținută prin înmulțirea sumei acestui avans cu procentul reprezentat de marja de profit previzibilă stabilită în acest mod în prețului total al călătoriei.

Cauza C-480/17, Montag - Articolul 49 TFUE se opune unei reglementări a unui stat membru, în temeiul căreia un contribuabil nerezident, supus, în acest stat membru, impozitului pe venit în cadrul unei obligații fiscale limitate, nu poate deduce din baza de impozitare a

	<p>impozitului pe venit cuantumului contribuțiilor obligatorii plătite unui organism de asigurare de pensii profesional, în proporție corespunzătoare părții veniturilor supuse impozitului în acest stat membru, atunci când acestea reprezintă o legătură directă cu activitatea care a generat acest venit, în timp ce un contribuabil rezident, supus impozitului pe venit în cadrul unei obligații fiscale nelimitate, poate deduce asemenea contribuții din baza de impozitare a impozitului pe venit, în limitele prevăzute de dreptul național.</p> <p>Articolul 49 TFUE nu se opune unei reglementări a unui stat membru, în temeiul căreia un contribuabil nerezident, supus, în acest stat membru, impozitului pe venit în cadrul unei obligații fiscale limitate, nu poate deduce din baza de impozitare a impozitului pe venit cuantumului contribuțiilor suplimentare plătite unui organism de asigurare de pensii profesional, precum și pe cel al contribuțiilor achitate în cadrul unei asigurări de pensie private, în timp ce un contribuabil rezident, supus impozitului pe venit în cadrul unei obligații fiscale nelimitate, poate deduce asemenea contribuții din baza de impozitare a impozitului pe venit, în limitele prevăzute de dreptul național.</p>
<p>Politică socială</p>	<p><u>Cauza C-385/17, Hein</u> - Articolul 7 alineatul (1) din Directiva 2003/88/CE privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru, precum și articolul 31 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene se opun unei reglementări naționale care permite, în vederea calculării indemnizației de concediu plătit, să se prevadă printr-o convenție colectivă luarea în considerare a reducerii veniturilor care rezultă din existența în perioada de referință a unor zile în care, din cauza unui șomaj parțial, nu s-a efectuat nicio muncă efectivă, ceea ce are drept consecință faptul că lucrătorul încasează, pentru durata concediului minim anual de care beneficiază în temeiul acestui articol 7 alineatul (1), o indemnizație de concediu plătit mai mică decât remunerația obișnuită pe care o încasează în perioadele de muncă. Revine instanței de trimitere sarcina să interpreteze reglementarea națională, în măsura posibilului, în litera și în spiritul Directivei 2003/88, astfel încât indemnizația de concediu plătit acordată lucrătorilor în temeiul concediului minim prevăzut la articolul 7 alineatul (1) menționat să nu fie mai mică decât media remunerației obișnuite încasată de aceștia în perioadele de muncă efectivă. Nu este necesară limitarea în timp a efectelor prezentei hotărâri și dreptul Uniunii trebuie interpretat în sensul că se opune ca instanțele naționale să protejeze, în temeiul dreptului național, încrederea legitimă a angajatorilor în menținerea jurisprudenței celor mai înalte instanțe naționale care a confirmat legalitatea dispozițiilor privind concediile plătite din Convenția colectivă din domeniul construcțiilor.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>

<p>Mediu</p>	<p><u>Cauzele conexe T-339/16, Orașul Paris/Comisia, T-352/16, Orașul Bruxelles/Comisia, T-391/16, Orașul Madrid/Comisia</u> – Tribunalul a admis acțiunile în anulare formulate de orașele Paris, Bruxelles și Madrid împotriva punctului 2 din Anexa II la Regulamentul (UE) 2016/646 al Comisiei de punere în aplicare și modificare a Regulamentului (CE) nr. 715/2007 al Parlamentului European și al Consiliului privind omologarea de tip a autovehiculelor în ceea ce privește emisiile provenind de la vehiculele ușoare pentru pasageri și de la vehiculele ușoare comerciale (Euro 5 și Euro 6) și privind accesul la informațiile referitoare la repararea și întreținerea vehiculelor. Comisia nu era competentă să modifice limitele de emisie de oxizi de azot pentru vehiculele ușoare pentru pasageri și pentru vehiculele ușoare comerciale noi, aplicabile cu ocazia noilor încercări în condiții reale de conducere.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
<p>Libera circulație a mărfurilor</p>	<p><u>Cauza C-305/17, FENS</u> - Articolele 28 și 30 TFUE se opun unei reglementări a unui stat membru care prevede o sarcină pecuniară care se aplică energiei electrice exportate către un alt stat membru sau către o țară terță doar atunci când energia electrică a fost produsă pe teritoriul național.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
<p>Libera prestare a serviciilor, libertatea de stabilire și libera circulație a capitalurilor</p>	<p><u>Cauza C-375/17, Stanley International Betting și Stanleybet Malta</u> - Articolele 49 și 56 TFUE nu se opun unei reglementări naționale care prevede, pentru concesionarea gestionării serviciului privind jocul de loto automatizat și alte jocuri numerice cu cotă fixă, un model cu concesionar unic, spre deosebire de celelalte jocuri, concursuri de pronosticuri și pariuri, în cazul cărora se aplică un model cu concesionari multipli, în măsura în care instanța națională stabilește că reglementarea națională urmărește efectiv, în mod coerent și sistematic obiectivele legitime invocate de statul membru în cauză.</p> <p>Articolele 49 și 56 TFUE nu se opun unei dispoziții precum cea în discuție în litigiul principal, conținută într-un model de contract de concesiune care însoțește o cerere de ofertă și care prevede decăderea din dreptul la concesiune pentru gestionarea serviciului privind jocul de loto automatizat și alte jocuri numerice cu cotă fixă:</p> <ul style="list-style-type: none"> – în cazul oricărei infracțiuni cu privire la care s-a dispus trimiterea în judecată și pe care autoritatea contractantă, având în vedere natura acesteia, gravitatea sa, modalitățile sale de executare și legătura sa cu obiectul activității atribuite în concesiune, o consideră de natură să excludă fiabilitatea, profesionalismul și adecvarea morală a concesionarului – sau în cazul în care concesionarul încalcă reglementarea privind sancționarea jocului neregulamentar, ilicit și clandestin, în special atunci când, în nume propriu sau prin intermediul unor societăți controlate sau afiliate, indiferent de locul unde sunt situate,

	<p>comercializează alte jocuri asimilabile jocului de loto automatizat și altor jocuri numerice cu cotă fixă fără să fi obținut titlul necesar în acest scop,</p> <p>cu condiția ca aceste clauze să fie justificate, să se dovedească proporționale cu obiectivul urmărit și să fie conforme cu principiul transparenței, aspecte pe care instanța națională are sarcina de a le verifica în lumina indicațiilor cuprinse în prezenta hotărâre.</p> <p><u>Cauza C-675/17, Preindl</u> - Articolele 21, 22 și 24 de Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale trebuie interpretate în sensul că obligă un stat membru, a cărui legislație prevede obligația de formare pe bază de program integral și interdicția înscrierii simultane la două formări, să recunoască automat titlurile de calificare prevăzute de această directivă și eliberate de un alt stat membru la încheierea unor formări parțial concomitente. Articolul 21 și articolul 22 litera (a) din Directiva 2005/36 se opun ca un stat membru gazdă să verifice respectarea condiției potrivit căreia durata totală, nivelul și calitatea formărilor cu frecvență parțială nu sunt inferioare celor ale formărilor continue pe bază de program integral.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
<p>Agricultură</p>	<p><u>Cauza C-367/17, S</u> - Articolul 4 alineatul (2) litera (e) din Regulamentul nr. 510/2006 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare coroborat cu articolul 8 din Regulamentul (CE) nr. 1898/2006 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului nr. 510/2006, precum și articolul 7 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul (UE) nr. 1151/2012 privind sistemele din domeniul calității produselor agricole și alimentare trebuie interpretate în sensul că cerința de ambalare a unui produs acoperit de o indicație geografică protejată în aria sa geografică de producție este justificată în conformitate cu articolul 4 alineatul (2) litera (e) menționat dacă aceasta constituie un mijloc necesar și proporțional de păstrare a calității produsului, de garantare a originii acestuia sau de a asigura controlul caietului de sarcini al indicației geografice protejate. Revine instanței naționale sarcina de a aprecia dacă această cerință este justificată în mod corespunzător, prin unul dintre obiectivele menționate mai sus, în ceea ce privește indicația geografică protejată „Schwarzwälder Schinken”.</p>

<p>Drept instituțional</p>	<p><u>Cauza C-619/18 R, Comisia/Polonia</u> - Polonia trebuie să suspende imediat aplicarea dispozițiilor naționale privind reducerea vârstei de pensionare a judecătorilor Curții Supreme. Motivele de fapt și de drept prezentate de Comisie justifică acordarea măsurilor provizorii. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-378/17, Minister for Justice and Equality</u> - Dreptul Uniunii, în special principiul supremației acestuia, se opune unei reglementări naționale potrivit căreia un organ național constituit prin lege pentru a garanta aplicarea dreptului Uniunii într-un domeniu particular nu este competent pentru a decide să lase neaplicată o normă de drept național contrară dreptului Uniunii.</p> <p><u>Cauzele conexe C-138/17 P, Uniunea Europeană/Gascogne Sack Deutschland și Gascogne, C-146/17 P Gascogne Sack Deutschland și Gascogne/Uniunea Europeană, cauza C-150/17 P Uniunea Europeană/Kendrion, cauzele conexe C-174/17 P, Uniunea Europeană/ASPLA și Armando Álvarez, și C-222/17 P ASPLA și Armando Álvarez/Uniunea Europeană</u> – Curtea a anulat daunele interese impuse Uniunii Europene de Tribunalul Uniunii Europene ca urmare a unor comisioane de constituire a garanției bancare plătite de mai multe întreprinderi în contextul unei durate excesive a procedurii în fața Tribunalului UE. Uniunea Europeană nu este responsabilă de costurile pe care aceste întreprinderi le-au suportat prin faptul că au menținut, din propria alegere, o garanție bancară în favoarea Comisiei pentru plata unor amenzi într-un moment în care era evident pentru ele că procedura în fața Tribunalului UE în legătură cu aceste amenzi urma să aibă o durată excesivă. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
<p>Brexit</p>	<p><u>Cauza C-621/18, Wightman</u> – Regatul Unit este liber să revoce unilateral notificarea intenției sale de a se retrage din Uniunea Europeană. O asemenea revocare, decisă cu respectarea propriilor sale norme constituționale, ar avea ca efect rămânerea Regatului Unit în Uniune, în termeni neschimbați în ceea ce privește statutul său de stat membru. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>